

Arrest

nr. 81 901 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2012 houdende de weigeringen tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 mei 2010 een eerste asielaanvraag in België in en verzoekster dient op 19 oktober 2010 een eerste asielaanvraag in België in. Op 16 mei 2011 werden de beroepen tegen de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij de arresten nr. 61 571 en nr. 61 572.

Op 27 juli 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in die op 23 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'. Op 20 december 2011 wordt een derde asielaanvraag ingediend. Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie voor allebei de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

De beslissing inzake verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.12.2011

Overwegende dat betrokkene op 19.10.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 17.02.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 18.05.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 27.07.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 23.08.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 20.12.2011 een derde asielaanvraag indiende waarbij betrokkene verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene een brief van zijn advocaat, een brief van de organisatie 'moeders van Dagestan' en een brief van zijn vader voorlegt; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedures heeft aangehaald; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn derde asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; uit zijn administratief dossier bovendien blijkt dat betrokkene tijdens zijn tweede asielprocedure quasi dezelfde 3 documenten heeft voorgelegd; de enveloppe die betrokkene voorlegt enkel aantoont dat betrokkene mogelijks post zou ontvangen hebben; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De beslissing inzake verzoekster is gemotiveerd als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.12.2011

Overwegende dat betrokkene op 19.10.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 17.02.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 18.05.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 27.07.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 23.08.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 20.12.2011 een derde asielaanvraag indiende waarbij betrokkene verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene een brief van zijn advocaat, een brief van de organisatie 'moeders van Dagestan' en een brief van zijn vader voorlegt; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedures heeft aangehaald; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn derde asielaanvraag op precies

dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; uit zijn administratief dossier bovendien blijkt dat betrokkene tijdens zijn tweede asielprocedure quasi dezelfde 3 documenten heeft voorgelegd; de enveloppe die betrokkene voorlegt enkel aan toont dat betrokkene mogelijks post zou ontvangen hebben; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren als "EERSTE MIDDEL" het volgende aan:

"Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel, principes van machtsoverschrijding;

Schending van artikel 3 aan de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)"

2.2. De verzoekende partij motiveren als volgt:

"Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing dd. 1.01.12 inzake Mijnheer I. als volgt is gemotiveerd: (...)

Terwijl de motivering van de beslissing inzake I. identiek luidt: (...)

Dat wanneer gesteld wordt dat de motivering inzake de echtgenote "identiek" is als de motivering van de echtgenoot dient eigenlijk te worden vastgesteld dat de motivering mbt de vrouw letterlijk is overgenomen van de beslissing zonder enige aanpassing mbt haar persoonlijke situatie : de brief die voorgelegd werd gaat niet uit van haar vader, doch van haar schoonvader;

Met betrekking tot artikel 50 alinea 3 en 4 en 51/8 van de wet van 15.12.1980

Artikel 51/8

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen

wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Wet van 15/12/1980 Versie van 10/01/2011-110- De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 30 en § 4 30 of 57/10. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever heeft willen vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf kunstmatig zou verlengen door opeenvolgende aanvragen in te leiden, nadat een afgesloten onderzoek bewezen had dat hij niet in aanmerking kon komen voor een erkenning of de subsidiaire bescherming;

(Doc. Parl., Sénat, 1992-1993, n555-1, p. 9). Om dit doel te bereiken werd het beroep voor de Raad van State uitgesloten in de gevallen waar de vreemdeling

a) reeds eerder een verklaring heeft afgelegd om als vluchteling te worden erkend die na onderzoek niet aannemelijk is bevonden en

b) de mogelijkheid heeft gehad alle beroepsmiddelen uit te putten tot hun einde en

c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw element voor te leggen

De aanvraag tot schorsing zou enkel onontvankelijk kunnen worden verklaard indien deze drie voorwaarden cumulatief vervuld zijn;

Indien de vreemdeling nieuwe elementen of één nieuw element voorlegt maar dat de Minister of de staatsecretaris of afgevaardigde van oordeel is dat deze niet van aard zijn om een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen vaststellen, of niet van aard zijn om het bestaan te kunnen vaststellen van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat in geval van terugkeer naar het land een reëel risico zou gelopen worden op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, is artikel 50, alinea 3 en 4 niet van toepassing (Arbitragehof, Arrest 6 1/94 dd 14.07.1994).

In dit geval heeft verzoekende partij degelijk nieuwe elementen voorgelegd, nl documenten die materieel tastbaar zijn;

Deze elementen werden echter niet gegronnd bevonden door de gemachtigde van de Staatssecretaris; Verzoekende partij heeft de volgende elementen aangehaald of voorgelegd;”

- De algemeen verslechte veiligheidssituatie in DAGESTAN hetgeen hij gestaafd heeft met de voorlegging van

- de Russische integrale versie van het verslag van MEMORIAL 2010/2011, 107 blz

- Verslag FIDH The situation in the Northern Caucasus 2009/2010 human rights violations stemming from the antiterrorism campaign continue September 2010

- BBC NEWS MAGAZINE / 24.11.11 DAGESTAN THE MOST DANGEROUS PLACE IN EUROPE

- EEN ARTIKEL VAN AMNESTY INTERNATIONAL : AI ACTION URGENTE 02.09.09

- Verslag MEMORIAL HUMAN RIGHTS CENTER: THE SITUATION IN THE CONFLICT ZONE OF THE NORTH CAUCASUS JUNE 2009/OCTOBER 2009

Verzoekende partij heft deze documenten voorgelegd, zij warden meegenomen en verzoekende partij kreeg die terug op het einde van het interview;

- Een brief van de vader van verzoekende partij I. gericht naar de organisatie “Moeders van Dagestan

- Het antwoord op die brief van de organisatie

- Een brief van de advocaat in Dagestan die geraadpleegd werd door de vader van verzoekende partij I.

- De omslag die deze documenten bevatte;

Verzoekende partij heeft derhalve degelijk materieel nieuwe elementen voorgelegd;

De verwerende partij oordeelt echter nopens de bewijswaarde die aan het document dient te worden toegekend;

De beoordeling van de toe te kennen bewijswaarde valt echter buiten de bevoegdheid van de tegenpartij;

De DVZ diende het dossier en de aanvraag door te sturen naar het CGVS dat over deze bewijswaarde diende te oordelen;

Er bestaat derhalve allerm minst een begin van bewijs dat er “ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de beslissing er zich toe beperkt te stellen dat “indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn derde asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden;” zonder echter dat uit de beslissing blijkt dat tot een daadwerkelijk onderzoek van de voorgelegde stukken werd overgegaan;

Het behoort bovendien evenmin tot de DVZ te oordelen of de voorgelegde elementen al dan niet voor gevolg zouden hebben dat de feiten “opeens geloofwaardig zouden zijn geworden;”

Het onderzoek van de geloofwaardigheid van de feiten behoort tot de exclusieve bevoegdheid van het CGVS;

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat de - onaangepaste-, motivatie “indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn derde asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden;” eveneens de aangehaalde middelen schendt;

Dat nieuwe voorgelegde documenten al dan niet de geloofwaardigheid van het relaas, van de feiten zouden moeten herstellen is geen voorwaarde die door de wet wordt gesteld om een tweede asielaanvraag naar het CGVS over te maken en vormt evenmin een wetmatige grond om een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag te ondersteunen;

Dat uit de voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat niet alleen blijkt dat de vader van verzoekende partij I. pogingen ondernomen heeft om zoniet een onderzoek op te starten nav de problemen die zijn zoon kende minstens dat de feiten niet zomaar zonder gevolg zouden blijven en dat de vader ook klaagde om de problemen die zijn eigen gezin kende in dit verband;

Het feit dat het schrijven van de vereniging " Moeders van Dagestan" uiteraard een antwoord is op dit schrijven en derhalve als een antwoord op sollicitatie kan worden aanzien, is niet van aard om het document waardeloos te beschouwen;

Het is niet omdat een document opgemaakt werd naar aanleiding van een aanvraag of van een klacht dat het document per se niet geloofwaardig zou zijn; In casu gelet op de aard van de problemen van de verzoekende partij, bood zich als enige mogelijkheid aan, de feiten bekend te maken bij een vereniging die gekend is om mensenrechten te verdedigen;

Dat er in casu geen juridische oplossing bestond wordt tevens bevestigd door de advocaat die het gezin van verzoekende partij onder de arm nam;

Dat verzoekende partij derhalve degelijk nieuwe elementen heeft laten gelden;

Dat verzoekende partij verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan invoeren en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar haar oorsprongsland, waar haar leven in gevaar is;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

<<L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni);>>

Dat de dagelijkse schendingen in Dagestan aangetoond worden door volgend artikel, dat naar gelijkaardige situaties als die van verzoekende partij verwijst;

http://www.fidh.org/IMG/pdf/Antiterro_FIDH_MEMORIAL_EngL.pdf

(...)

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel schenden;

ERNSTIG EN MOEILIK TE HERSTELLEN NADEEL

De bestreden beslissing zal bij toepassing ervan een ernstige en moeilijk te herstellen schade toebrengen aan verzoekende partij;

Dat concreet, verzoekende partij zowel het grondgebied van België dient te verlaten, maar ook verbod krijgt zich in de Schengenruimte te verplaatsen, hetzij een groot deel van Europa;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan invoeren en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Russische Federatie, waar haar leven in gevaar is;

Alles wijst erop dat er een gegronde vrees bestaat dat het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij in gevaar is in geval van een terugkeer naar haar oorsprongsland, naar de Russische Federatie, inbegrepen DAGESTAN http://www.fidh.org/IMG/pdf/Antiterro_FIDH_MEMORIAL_EngL.pdf (...)"

2.3. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opgenomen bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tevens wordt voor elk gegeven dat werd aangebracht uiteengezet waarom het geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.4. Verzoekers verklaarden allebei dat zij volharden in hun asielmotieven zoals ingeroepen bij hun eerste asielaanvraag. Ze leggen ter adstructie van hun derde asielaanvraag nog de volgende documenten neer die ze hebben bekomen via verzoekers vader en lichten deze als volgt toe:

“Origineel: brief van advocaat van Kantoor van advocaten Khabibov en partners “Kv werd door de autoriteiten vervolgd zonder enige reden, hij heeft meerdere keren bezoek gehad en werd bedreigd, daarom moest hij het land verlaten”

-Origineel: brief van mensenrechtenorganisatie “Moeders van Dagestan “Vader van KV heeft bescherming gevraagd aan deze orgamsatie omwille van de problemen van zijn zoon.

-Origineel: verklaring van vader geadresseerd aan Geen datum mensenrechtenorganisatie “Moeders van Dagestan”

-Origineel: envelop waarin bovenstaande documenten zaten. Iemand uit Dagestan heeft de envelop in het Russisch meegebracht, meegegeven door vader van KV”.

2.5. Waar de verzoekende partijen argumenteren dat “De verwerende partij oordeelt echter nopens de bewijswaarde die aan het document dient te worden toegekend; De beoordeling van de toe te kennen bewijswaarde valt echter buiten de bevoegdheid van de tegenpartij”, dient te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Dit impliceert dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit

gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

2.6. In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen hun *“derde asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt”* doch dat er *“kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden”* louter op basis van het neerleggen van documenten te meer nu documenten *“slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is”* en *“bovendien blijkt dat betrokkene tijdens zijn tweede asielprocedure quasi dezelfde 3 documenten heeft voorgelegd”*.

De verzoekende partijen kunnen bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij argumenteren *“Dat nieuwe voorgelegde documenten al dan niet de geloofwaardigheid van het relaas, van de feiten zouden moeten herstellen is geen voorwaarde die door de wet wordt gesteld om een tweede asielaanvraag naar het CGVS over te maken en vormt evenmin een wetmatige grond om een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag te ondersteunen”*. Immers artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt dat de nieuwe gegevens dienen aan te tonen dat wat hen betreft, *“ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”* Verzoekers beroepen zich uitsluitend op dezelfde asielmotieven als diegene ingeroepen in het kader van hun eerste en tweede asielaanvragen. Aldus heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk geoordeeld dat de nieuwe elementen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas dat kwam vast te staan tijdens de eerdere asielprocedures, niet kan vitiëren temeer nu bleek dat de nieuw neergelegde documenten quasi identiek waren aan deze voorgelegd tijdens de tweede asielprocedure. Verzoekende partijen beperken zich verder tot het louter bevestigen van hun asielmotieven en het louter tegenspreken van de beoordeling van hun derde asielaanvraag, doch voeren geen ernstige argumenten aan die vermogen de motieven die de gemachtigde van de staatssecretaris deden besluiten tot de niet in overwegingname van de asielaanvragen, te vitiëren. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

Aangezien verzoekster expliciet aangeeft zich enkel te baseren op dezelfde nieuwe elementen van haar man kon de gemachtigde van staatssecretaris wat haar derde asielaanvraag betreft dan ook een volgsbeslissing nemen. Waar verzoekster (terecht) opmerkt dat blijkt dat de bestreden beslissing inzake verzoekster onnauwkeurigheden bevat zoals *“de brief die voorgelegd werd gaat niet uit van haar vader, doch van haar schoonvader”*, dient echter te worden vastgesteld dat deze materiële vergissing niet van die aard is dat zij vermag de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten.

2.7. De Raad dient alsnog te benadrukken dat het tot de exclusieve bevoegdheid van de commissaris-generaal behoort om in eerste aanleg de asielaanvragen te behandelen en om deze eventueel om motieven opgesomd in artikel 52, na een onderzoek van het dossier in zijn geheel, af te wijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken is hiertoe niet bevoegd. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Hieruit volgt dat een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd. De opmerkingen in het verzoekschrift in dit verband zijn evenmin relevant.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissingen.

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissingen en de daaraan verbonden gevolgen. De beschouwingen van verzoeker betreffen de

opportuniteit van de bestreden beslissingen. Ook al mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Daarenboven laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat *in casu* niet blijkt.

Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich opnieuw baseren op de feitelijke gegevens die zij reeds hebben aangehaald naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag. Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben zowel de asielaanvraag van de verzoekende partijen als de vraag om subsidiaire bescherming na grondig onderzoek afgewezen om reden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen asielmotieven. Waar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM werd aldus getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Aangezien de verzoekende partijen, in tegenstelling tot wat zij voorhouden, geen nieuw element hebben aangebracht die de geloofwaardigheid van hun asielmotieven kunnen vitiëren, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partijen ook thans geen concrete gegevens hebben aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Het eerste (en enig) middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK